

EUROWEEK

Tournai, Belgie

3. 10. – 10. 10. 2018

Euroweek 2018

TOURNAI

BELGIE

**Institut de la Sainte-Union de Kain,
Tournai**

učitelé:

Pavel Kraus

Lenka Houšková

studenti:

Dorota Babuljaková

Adam Drechsler

Adam Chmiel

Laura Ferusová

Bára Kolinská

Petr Škoula

Anna Šmídová

Adam Trhlík

Účastnické školy

Belgie	Institut de la Sainte Union, Kain
Bulharsko	Lycee bilingue "Romain Rolland", Stara Zagora
Česko	Gymnázium a SOŠ Rokycany, Rokycany
Dánsko	Kalundborg Gymnasium, Kalundborg
Estonsko	Mustamäe Gümnaasium, Tallinn
Finsko	Oulun Lyseon Lukio, Oulu
Francie	Institut LaSalle Deforest de Lewarde, Douai
Chorvatsko	IX. Gimnazija, Zagreb
Itálie	Conservatorio Santissima Annunziata, Empoli
Litva	Rietavo Lauryno Ivinskio gimnazija, Rietava
Lotyšsko	Gulbene Gymnasium; Gulbene
Lucembursko	Athénée de Luxembourg, Luxembourg
Maďarsko	Kanizsai Dorottya Grammar School, Szombathely
Malta	G.F. Abela Junior College, Msida
Německo	Geschwister-Scholl-Gymnasium, Sangerhausen
Polsko	XVII LO & Gimnazjum nr 18, Kraków
Portugalsko	Escola Secundaria Alcaides de Faria, Barcelos
Rakousko	Höhere Technische Bundeslehrund Versuchsanstalt, Rankweil
Rumunsko	Colegiul Național “Moise Nicoară”, Arad
Řecko	3 rd Senior High school of Polichni, Soluň
Slovensko	Gymnázium Jána Holého, Trnava
Slovinsko	Gimnazija in ekonomska srednja sola, Trbovlje
Španělsko	IES Narcís Monturiol, Figueres
Švédsko	Calmare Internationella Skola, Kalmar
Velká Británie	Aquinas College, Stockport

Co je Euroweek...

Euroweek je mezinárodní setkávání učitelů a studentů zemí Evropské unie.

Počátky Euroweeeku sahají do roku 1992, kdy belgický učitel Jean-Pierre van Wijnsberghe vytvořil základní koncept tohoto projektu a v tomto roce se také v Belgii první ročník Euroweeeku uskutečnil.

Počínaje tímto rokem se sjíždí do jednoho z hostitelských měst skupiny studentů a pedagogů z jednotlivých zemí Evropské unie. Každá země je vždy reprezentována jednou střední školou.

S postupným rozšiřováním Evropské unie rostl i počet škol, zastoupených v projektu. Jak je pro celý projekt typické, školy se do Euroweeeku připojují na základě osobních vazeb mezi pedagogy jednotlivých zemí. Ilustrativní je v tomto směru i připojení Gymnázia a SOŠ Rokycany. K účasti na celém projektu byla naše škola vyzvána prostřednictvím našich dlouholetých slovenských přátel z Gymnázia Jána Hollého v Trnavě.

Konkrétní program týdenního setkání je vždy plně v kompetenci hostitelské školy. Některé body programu přitom ovšem zůstávají neměnné. Tradičně se tak uskutečňuje mezinárodní bufet, kde na jedné ploše představují jednotlivé delegace typické národní pochutiny. Dalším stabilním bodem programu jsou předem připravená folklórní (hudební, dramatická,...) vystoupení jednotlivých delegací. Pravidelně bývají do programu zařazovány diskuse studentů k daným tématům, návštěvy hlavního města hostitelské země, prohlídky kulturních či přírodních zajímavostí v okolí.

Účast na projektu přináší studentům neocenitelné zkušenosti. Jak v oblasti vzájemného poznávání a respektování kulturních odlišností v rámci jednotlivých evropských zemí, tak v bližším poznání běžného života v hostitelské zemi. Je totiž pravidlem, že žáci jsou po dobu Euroweeeku ubytováni v rodinách žáků hostitelské školy a mohou se tak po skončení oficiálních částí programu lépe seznámit i s dalšími stránkami života v navštívené zemi.

Tento projekt dává studentům také možnost praktického ověření, procvičení a porovnání jejich jazykových znalostí, a to především při přípravě různých workshopů, moderovaných diskuzí a také při běžné komunikaci v hostitelských rodinách.

A co Euroweek není...

Není to typ projektu, tak jak je dnes známe z celé řady pravidelně vyhlašovaných operačních programů. Ačkoli beze zbytku naplňuje myšlenky, na kterých EU původně vznikla, je paradoxem, že nikdy nebyl ani částečně z prostředků unie financován. Nikdy se totiž nevešel do administrativně vytvořených škatulek programů a výzev a možná je to pro jeho fungování a vyhlídky do budoucna i dobře.

Není tedy projektem z povinnosti, není to projekt uměle vytvořený ve snaze využít bohatých prostředků unijních fondů. Stojí na dobré vůli, ochotě a pracovitosti konkrétních učitelů, kteří rozumějí ideám, na kterých tento projekt vznikl, a kteří dokážou jednou ročně na dobu jednoho týdne přeměnit tyto myšlenky v realitu.

Není to projekt formální, nepotřebuje tedy plnit a dokazovat udržitelnost. Přesto se na letošním setkání v belgickém Tournai domluvil harmonogram hostitelských zemí na další dva roky dopředu. V roce 2019 to bude rakouské město Rankweil a v roce 2020 polský Krakov.

A nepotřebuje ani monitorovací zprávy. Dostatečnou zpětnou vazbou jsou názory studentů, kteří se Euroweeeku zúčastnili. Posuďte sami.

Pavel Kraus

Euroweek očima studentů

Den první - slavnostní zahájení, průvod, sázení stromů

Na zahájení jsem samozřejmě dorazil jako vždy poslední. Moje hostitelská mamka sice jezdila, jako kdyby byla v minulém životě závodník rally, ale fronty na cestách byly neúprosné. První, co mě po výstupu z auta praštilo do očí spolu s ranními paprsky, byl nádherný pohled na náměstí Tournai a katedrálu s pěti věžemi. Když to takhle čtu, zní to neuvěřitelně, takže radši přiložím fotku.

A víte, co bylo ještě neuvěřitelné? Ta zima tam po ránu, jelikož jsem na sobě měl jen krojovou košili a vestičku, co se nedala ani zapnout. „Alespoň jste nemuseli tahat s sebou sako“, říkal učitel se smíchem na tváři.

Po chvilce nás zpozorovaly delegátky a ukázaly nám cestu do sálu radnice. Byla to dlouhá hala, které ze stropu visely cáry povlečení na postel. Co však bylo hlavní, byla vytápěná. Usadili jsme se a čekali, co se bude dít. Vystoupili dva absolventi školy a začali děkovat lidem. Asi to byli lidé důležití nebo staří, protože polovina z nich chyběla a druhá polovina při potlesku seděla. Poté měl proslov zakladatel Euroweeku, který stručně přiblížil historii akce. Velmi jsme ocenili jeho snahu o mluvení v angličtině. Pak z davu vyšel starosta, který nám mile připomněl, že jsou volby a že je důležitá globalizace a diverzita. Aby akce nebyla tolik nudná, připravili kantoři z hostitelské školy představení v oděvech klaunů. Žonglování byla klasika, ale křížování hranolkou jsem vážně ještě neviděl. Na závěr jsme si zazpívali hymnu Euroweeku a převzali vlajky našich zemí na třístametrový pochod ke katedrále a zpět na náměstí. Reprodukory byly připraveny a song od Stromae spuštěn. Flashmobu 351 lidí už se nedalo zabránit. Kupodivu to však dopadlo dobře, zatančil jsem si dobře a nikdo mi nepošlapal nohy. Co víc jsem si mohl přát?

Opoledne se konalo zasazování stromů. Měl to být akt velmi honosný a ceremoniální, to však by tam nesměl být nikdo teenager. Jediné, co jsme vždy slyšeli, byly jména zemí, a to bylo vše. Stáli jsme tam a čekali. Pořadí bylo samozřejmě podle francouzské abecedy, kde jsme République Tschuech, takže to bylo na dlouho. Čas plynul, národy ubývaly, takže došlo i na nás. Adam D. jako Czechman vyšel ověnčený všemi českými vlajkami, které jsme jen u sebe našli, a vzal pro jistotu i prapor naší země. Při této akci se mělo něco pronést při sázení do mikrofonu. To měla na starostí Dorotka. Ujala se toho s vervou a při čtení „jeopardizing“ neudělala sebemenší chybu. Ostatní sázeli strom. Jeho umístění by dalo popsat asi jako „zvláštní“, protože byl napůl v plotě a napůl ve stromku předchozího národa. Ale což, zvládli jsme to. Poté jsme už jen odjeli domů a připravili se na ICE – Breaking party. Byl to dlouhý, ale zábavný den.

Adam Trhlik

Den první – mezinárodní bufet

Evropská Unie. Vize jednotné Evropy. Ovšem sjednotit Evropu není vůbec jednoduchý úkol. Každý členský stát je v něčem unikátní. Kulturou, historií, mentalitou lidí, ale hlavně kuchyní!

Přípravy na naše kulinářské vystoupení začalo již několik týdnů před samotným odjezdem do Belgie. V naší delegaci jsme si rozdělili úkoly a začali schraňovat množství národních pokrmů. Cesta vlakem se nám trochu znepríjemnila, neboť nám naše napěchovaná zavazadla ještě zatěžovala tíha pochutin na jídelní parádu. Obzvláště jsem nezáviděl Adamovi, který táhl s sebou několik litrů Kofoly.

Jak vlastně evropský bufet vypadá? Naším útočištěm po dobu Euroweeku byl velký stan, kde jsme například jedli nebo diskutovali na různá témata. Každé delegaci byl přidělen stůl, na který měli připravit svoji prezentaci národních dobrůtek. Příprava nám netrvala dlouho a náš stůl vyzbrojen nejen koláčem, kofolou, utopenci a čokoládou byl připraven na zuřivou ofenzívu Evropanů. Rozdělili jsme se na dvě skupiny – útočníky a obránce. Já začínal jako agresor, vybaven hladem jsem se rozhodl podniknout útok na nejbližší konkurenční stůl.

Taktiku jsem měl zvolenou dobře. Nebylo možné ochutnat vše, to bych se jinak utloukl a skončil již u Portugalců (druhý stůl, u kterého jsem byl). Vybíral jsem si spíše pokrmy slané. Sladkosti jsem ochutnával také, ale jen zřídka. Některé chuťové kombinace jsem ale opravdu nechápal. Například portugalský pendrek v sušence mě velmi

zarazil. Velmi časté zde byly sýry a uzeniny. Ty jsem ovšem chápal až moc dobře a byly to hlavní potraviny, po kterých jsem koukal. Některé delegace mě ovšem velmi zklamaly, například Německo a Chorvatsko. Jejich bufet byla spíše přehlídka sortimentu v supermarketu.

Po mé první obchůzce jsem se vracel k našemu stolku s plným žaludkem a s údivem jsem zjistil, že náš stůl měl opravdu velký úspěch. Prohodil jsem si role s našimi obránci a začal jsem obhajovat naše národní dědictví před celou Evropou. Velký úspěch měla Kofola která táhla navštěvníky ze všech delegací. Většinu chutnala a lidem se také líbil můj příběh o jejím vzniku. Evropský bufet byl skvělý a jsem moc rád, že se mi povedlo „ochutnat Evropu“.

Adam Chmiel

Den první a den poslední - ice-breaking party a farewell party

Na akci Euroweek jsem se velice těšil. Byl jsem plný očekávání a nevěděl jsem, co mě bude čekat. Hned po nástupu do vlaku jsem věděl, že tato akce bude více než vydařená.

První den po příjezdu do belgického města Tournai na nás čekala celá řada aktivit. Průvod s českou vlajkou po náměstí, sázení pamětních stromů, mezinárodní bufet a velký konec dne - večerní ice-breaking párty.

Osobně bych řekl, že po prvním dni jsme se velmi dobře seznámili a „prolomili ledy“ se spoustou zajímavých lidí. Proto jsme se od hlasité hudby ve stanu za školou vzdálili do blízkého lokálu. Na rozdíl od Rokycan, Tournai je mnohem větší město. Proto bary byly u školy rovnou dva. Posezení na verandě s nealkoholickým pivem neurazí v žádné zemi. Obzvláště když se při tom můžete seznamovat s tolika studenty z celé Evropy.

Poslední den, po celodenním výletu do Bruselu, začala farewell párty. Po týdenním pobytu jsme se seznámili s mnohem více lidmi a naše skupina se rozšířila o slovenskou delegaci. Krásný večer strávený pitím nealkoholických nápojů v místních barech s nespočtem studentů skončil půlnočním ohňostrojem a následným rozloučením. Euroweek v Belgii byla zkušenost na kterou budu vzpomínat celý život.

K cenám nápojům bych se raději nevyjadřoval. Zkrátka moje peněženka utrpěla nemalý šok, ale stálo to za každé euro. Akci Euroweek 2018 jsem si velice užil a budu na ni vzpomínat jen a jen v dobrém. Studentům dalších ročníků bych určitě doporučil se na tuto akci přihlásit. Určitě nebudou litovat.

Adam Drechsler

Den druhý - skeče, prohlídka města, taneční vystoupení

Páteční ráno si na nás v „eurovickém“ stanu připravilo pódium s promítacím plátnem a kolem rozestavěné židle. Delegace ještě před odjezdem do Belgie dostaly nelehký úkol – připravit si pro ostatní účastníky Euroweeku představení.

Jakožto první v abecedním pořadí států Evropské unie začínala hostící země Belgie. Belgičané si připravili satirické video, kde mluvili o jejich zemi. K úlevě nás, neznalých jazyka francouzského, byly do videa přidány anglické titulky. Následovalo video Francie, které vypadalo, jako by si delegace země baget a vína vzpomněla, že mají něco předvést, den před odjezdem. Skeče dalších zemí byli vtipné a nápadité. Nejvíce se mně jako divákovi vryla do paměti dvě představení – Estonska a Finska. Z ladných pohybů při tanci půvabných Estonek byla nejen mužská část publika úplně paf. Naproti tomu při skeči Finů a jejich sedmi kroků, jak být Finem se vším všudy, bylo těžké se nesmát.

Když jsme společnými silami uzpůsobili ve stanu židle a stoly k obědu a najedli se dosyta, čekala nás prohlídka města. Naše tour po Tournai začala v informačním centru, kde jsme zhlédli film o historii města. Obohaceni informacemi z filmu (při kterém stejně většina diváků spala) jsme vyrazili rozdělení do skupin po třech delegacích. Každá skupina měla svého průvodce, buď anglicky či francouzsky mluvícího, podle jazykových dovedností členů skupiny. Jako první zastávku nám určil pan průvodce katedrálu hned před infocentrem. Jedná se o unikát, jelikož jako jediná na světě má znaky dvou slohů – románského a gotického. Jak nám průvodce vysvětlil, je to katedrála, protože se v ní nachází katedra – něco jako židle pro biskupa. Dojem z této krásné budovy však kazilo lešení a taky fakt, že jsme krátce před vstupem do stavby viděli dva kluky, jak onu katedrálu používají jako fotbalovou branku. Procházeli jsme se dál městem. Říjnové slunce pálilo, ale chladné místnosti kostelů, kam jsme zavítali, nám poskytly úkryt. Dozvěděli jsme se mnoho zajímavostí. Například, že v Tournai se nachází asi deset strážných věží, ale město neví, co s nimi dělat, tak zejí prázdnotou.

Po prohlídce jsme se vrátili k rodinám do našich dočasných domovů, abychom se připravili na večer. Organizátoři totiž delegace, které si připravili na představení národní tanec, přesunuli na večer, pozvali i hostující rodiny a aby toho nebylo málo, tak jsme byli požádáni, abychom náš tanec předvedli dvakrát a podruhé zapojili i publikum. Shromáždili nás do atria školy, asi třikrát většího, než je to naše

rokcanské gymplácké. Navlečení do krojů a s vlasy zkrocenými do copů jsme pozorovali tanečky ostatních delegací. Opět bylo pořadí určeno abecedně, takže jsme měli jít na scénu až třetí, po Rakousku (anglicky Austria) a Bulharsku. Po zhlédnutí jejich performancí námi začala zmítat nervozita a pochyby. Byli dobří. Připojí se k nám publikum se stejným nadšením jako k nim?

A je to tady. Vyzvali Czech delegation, aby šli na scénu. Jdeme na to. Týdny nacvičování se zúročily. Rozestavěli jsme se do formace a jakmile se z reproduktorů ozvala Škoda lásky, už to šlo samo. Hlavně se usmívat a vypadat, že si to užíváme.

Sklidili jsme obrovský potlesk. K našemu překvapení, při opakování tance se k nám připojilo dokonce víc lidí, než jsme čekali. Měli jsme to konečně za sebou. Řekla bych, že jsme si to všichni, i přihlížející, moc užili.

Laura Ferusová

Den třetí - v Bruggách

Od sobotního výletu do nedalekého města Bruggy jsme až do samotného odjezdu nevěděli, co očekávat. Vlastně většina z nás přiznala, že o městě předtím ani neslyšela. Ovšem hned ráno, když jsme se ještě napůl ospalí shromáždili v Tournai na parkovišti, jsme se dozvěděli osudovou věc. Nikdo z nás neviděl film V Bruggách. Pan učitel považoval tento fakt za zásadní chybu a donutil nás přísahat, že se na film podíváme. Tak jsme přísahali. A po celém dni stráveném procházením městských uliček se na ten film i těšíme.

Bruggy jsou belgické přístavní město s přibližně 115 000 obyvateli a jsou často označovány jako „Benátky severu“. Historické centrum je od roku 2000 zapsáno do Seznamu světového dědictví UNESCO. Hlavně proto, že si po staletí dokázalo uchovat středověkou architekturu a vzhled. Měli jsme se tedy na co těšit. Pro zástup 350 studentů přijelo pět dvoupatrových autobusů a tím pádem začal i boj o místa v patře. Po krátkém organizačním zdržení jsme se vydali na cestu.

O hodinu později jsme vystoupili na parkovišti necelý kilometr od hlavního náměstí. Následující pokyny zněly, že se máme na toto náměstí přesunout, že nás tam čeká organizovaná prohlídka a pak budeme mít rozchod. Když jsme pak už 20 minut čekali na průvodce, zjistili jsme, že vlastně žádná organizovaná prohlídka nebude a že se máme jenom sejít za pár hodin zde na náměstí. A tak jsme se vydali po vlastních stopách. Počasí nám přálo, na obloze bylo mraků jen pár, na sluníčku příjemné teplo a nijak nefoukalo. Prolezli jsme tak několik čokoládoven a obchod s pivními suvenýry. Na jednom mostě vedoucím přes kanály jsme dokonce objevili sochu sv. Jana Nepomuckého a po obědě jsme zamířili k řece Reie, kde se nacházely větrné mlýny. Cestou zpátky jsme sledovali jeden z kanálů, který nás dovedl k slepému rameni, na jehož konci se z vody zvedala socha velryby vyrobená z bílých a modrých plastů. Nesměla chybět ani zastávka na mražený jogurt nebo místní belgickou vafli s čokoládou, ovocem a šlehačkou. Sladká odměna za celodenní chození a slušných 16 000 kroků na krokoměru.

Při hromadném přesunu zpět k autobusům se nám poštěstilo zahlédnout i otáčecí most. Na zpáteční cestě autobusem jsme byli příjemně unaveni a těšili se na teplou sprchu a večeri v rodinách. Výlet do Brugg se nám všem moc líbil a budeme na něj ještě dlouho vzpomínat.

Bára Kolinská

Den čtvrtý – život v rodinách

Každoročně jsou všichni účastníci ubytováni u rodin žáků školy, která ten rok organizuje Euroweek. Několik týdnů před odjezdem nás každého kontaktovala naše hostitelská rodina. Hned po prvním přečtení e-mailů bylo jasné, co bude největší problém celého týdne, dorozumění. Většina Belgičanů neumí mluvit anglicky a když ano, tak jsou schopni říci pouze pár slov. Proto bylo velkou výhodou umět francouzsky. Ně kterým našim studentům přálo štěstí, a tak jeden byl ubytován u ženy, která se do Belgie přestěhovala v osmnácti letech z České republiky, a jiná hostitelská rodina má syna, který žije s Českou. Někteří z nás měli také spolubydlíci z jiných delegací.

Do Tournai jsme dorazili s dvou hodinovým zpožděním a na nádraží na nás již čekali naše nové rodiny. Já jsem byla ubytována u milého staršího páru společně se zástupkyní německé delegace. Děti našich hostitelů se již odstěhovaly, a tak jsme měly každá svůj vlastní pokoj. Jak jsem říkala, Belgičané neumí moc anglicky a moje nová rodina nebyla výjimkou. Takže jsem se s nimi domlouvala lámanou francouzštinou a poté to překládala pro Němku do angličtiny. Nebudu si vymýšlet, mluvím teď takovou zvláštní kombinací obou jazyků.

Protože jsme přijeli velmi pozdě, nebyla jsem moc schopna vnímat okolí, a hlavně byla všude tma, ale hned druhý den ráno jsem si mohla během cesty do školy prohlédnout belgickou krajinu. Moc se od té naší neliší. Jen je mnohem placatější, mají málo lesů a jak jsem se brzy dozvěděla, málokdy u nich v zimě sněží. Zato tam prý hodně prší. Což nemohu posoudit, protože nám počasí až neuvěřitelně přálo. Celý týden bylo prostě úžasně.

Co mě ale překvapilo mnohem víc, byl způsob řízení v téhle zemi. Mimo velká města tady nejspíš neexistují hlavní silnice, a tak musejí na každé křižovatce dávat přednost zprava, a to i v místech, kde by nás to ani nenapadlo. A věřte tomu nebo ne, ale většina silnic je tam v horším stavu než u nás! Hlavně jsou mnohem užší, takže jsou nuceni přibrzďovat a uhýbat protijedoucím autům. Musím říct, že se mi po týdnu téhle jízdy velmi stýskalo po českých silnicích.

I přes tohle si ale myslím, že pobyt v belgických rodinách pro nás všechny byl skvělý zážitek. Například já asi nikdy nezapomenu na jejich jídla. Čerstvé vafle mi doma ke snídani asi nikdo neudělá.

Pro den s rodinami byla vyhrazena celá neděle. A tak jsem se rozhodla se ráno v klidu vyspat, což velice uvítala moje spolubydlíci. Takže jsme se v deset ráno v klidu nasnídali a domluvili jsme se, že pojedeme na výlet do blízké zoo Pairi Daiza.

Asi za hodinku jsme už vystupovali na parkovišti. Před vstupem do parku jsme ještě museli projít bezpečnostní kontrolou (tady musíte projít kontrolou skoro všude). Největším lákadlem téhle zoo jsou asi bílí tygři, sloni apod. Ale pro mě byla největším zážitkem ukázka něčeho na způsob našeho sokolnictví. Během představení jsme viděli všechny možné dravce, sovy, a dokonce i čápa, který mezi nimi lítal. Také se mi moc líbilo, že jsme mohli vstoupit do

některých voliér a klecí. K tygrovi mě nikdo pustit nechtěl, ale viděla jsem zblízka malého klokánka.

Moji spolužáci strávili rodinný den například výletem k Severnímu moři, které prý v Belgii není zrovna nejhezčí a nejčistší, ale o pár desítek kilometrů dále přechází v překrásné útesy severní Francie. Někteří jeli navštívit blízké francouzské město Lille.

Anna Šmídová

Den pátý – Diskuse a tradiční hry

V pondělí 8. 10. se všichni účastníci Euroweeku, organizační team a několik belgických studentů, pravděpodobně náhodně posbíraných na chodbách školy, sešli ve starém známém „party stanu“. Asi poprvé od Icebreaking party začal program včas. Přesně v půl deváté nás začali organizátoři okřikovat, ať jsme zticha. Když to nepomohlo, nahodili stokrát omílané pravidlo „všichni postupně zvedneme ruce a budeme zticha“. Pro ilustraci funkčnosti tohoto pravidla bych podotkla, že ačkoliv v místnosti bylo asi 300 lidí, rekordní počet rukou ve vzduchu byl přibližně 34 (nevylučuji možnost, že někdo měl zvednuté obě ruce).

Celá diskuze probíhala v pěti fázích – čtyřech rozborech otázek týkajících se udržitelného rozvoje a jedné partii upgradované verze hry kámen nůžky papír, kterou si dovolím vynechat v podrobnějším popisu z důvodu snahy o udržení zbytku důstojnosti celé akce. Na každou dvacetiminutovou diskuzi jsme měli sedět s jinými třemi účastníky, nikdy ze stejné země. Ze všech účastníků, které jsem měla tu čest v diskuzi blíže poznat, bych ráda vypíchla Fina, který se mermomocí snažil jako ekologický zásah prosadit návrat mečů a luků do válek – kolik energií by se ušetřilo ve válečném průmyslu! Dále Chorvatku, jejíž argumenty by překonala i moje levá ponožka, bohužel jsem si nic konkrétního nezapamatovala, vzpomínám si ovšem, že náš rozhovor dost uklidnil moji obavu, že Češi jsou nejhoupější národ. Nejsme v tom sami. A jako třetí perličku bych vytáhla Belgičanku, která deset minut pozorovala naši výměnu názorů a zarytě mlčela. Když jsme na ni doráželi, ať taky přidá své náměty do debaty, chvíli na nás zděšeně koukala a pak vytáhla mobil a do Google překladače napsala francouzsky: „Neumím ani slovo anglicky.“

Mohlo by se vám zdát podivné, že přesto považuji proběhlou diskuzi za velice podnětnou a zajímavou, nicméně jsem ekologicky zaměřený člověk a našla jsem v otázkách mnoho příležitostí k zamyšlení. Kdo by se přeci nepozastavil nad otázkou: Jak konkrétně váš stát a okolí přispívá ke zdárnému průběhu udržitelného rozvoje? Tato otázka následovala po prvních dvou zajímavých tématech týkajících se příčin a řešení problémů udržitelného rozvoje.

S politováním musím podotknout, že velkou část sálu téma moc nenadchlo, jako vzorek může posloužit česká delegace, z jejíž osmi členů závěrečný příspěvek udržitelnému rozvoji vymýšleli dva, moje maličkost a nejmenovaný Petr. Zavázali jsme se k organizaci tzv. ekologických projektových dnů na naší škole, za účelem vzdělávání mladších studentů v tomto směru. Realizace je ve hvězdách, nebudu tvrdit, že mám v plánu začít v brzké době nějakou iniciativu. Ale myšlenka je to nepochybně inspirativní! (Toto je nepřímá výzva pro čtenáře, kteří nemají už tak dost starostí s maturitou, seminárkou, prokrastinací a nejhorší fází puberty v neposlední řadě, čímž pádem mají čas být kreativní. Pozvedněte náš národ z popela a zorganizujte Ekologické dny na našem gymplu!)

Diskuze o udržitelném rozvoji by se měly vést všude. Ale ideálně bez Belgičanů a s menším procentuálním zastoupením hry kámen nůžky papír v programu.

Dorota Babuljaková

Po tom, co většina mé delegace vyhodila celý oběd se slovy „sustainable development“ na rtech a odešla do hranolkárny, začala část tradičních her. Ačkoliv se vše odehrávalo úplně jinak, než bylo v plánu (hry byly jen belgické, ne z každé země nějaká), stálo to za to. Jako rebelové jsme si já a můj slovinský kamarád postavili stůl s mlýnem (šachy pro ty, kteří si neumí ze dřeva vyřezat figurky, ale zvládají jen kolečka. A kteří mají moc vysoký inteligenční kvocient na hraní dámy). Mě porazil Adam Chmiel (co jsem to říkala o tom IQ), ale následně jsem v brutálním půlhodinovém zápase bossů porazila onoho Slovince. Bez podvádění.

Pak už jsme si stihli zahrát akorát kapesní verzi kulečnicku a naprosto epický pseudo stolní hokejofotbal. Nevím, kde ty skvělé hry Belgičani našli, asi někde na půdě, jelikož všechno bylo staré a dřevěné, ale rozhodně 11/10 za provedení i účinnost. Fakt to stálo za to. A nakonec jsme ještě

zvládli hru s originálním názvem Reflex, kde člověk chytá šest dřevěných tyček padajících z otvorů v liště ve výšce dvou metrů, které mu někdo pouští dolů tak, aby to hráč nečekal. Předem mnou hrála parta Rumunek a jejich rekord chycených tyček byl dva a půl (půl rozuměj rána do hlavy). Nějakou záhadou jsem ve svém kole bez zaváhání chytila všech šest tyček, ale než jsem vlastní dokonalosti stihla učinit v dalším kole zadost, přihnula se tlupa Belgičanů a se slovy „We put game end school, please,“ odnesla všechny hry. Nedá se svítit, asi jsem prostě král reflexu.

Pozn. očitého svědka: Při uklízení stolu a židlí od mlýna nabourala do německého učitele, zakopla si o tkaničku a málem proletěla oknem jídelny. #reflexy

Den šestý - Návštěva Evropského parlamentu a Bruselu

Program tohoto dne začal již v brzkých ranních hodinách, kdy nás hostitelské rodiny dopravily na místo srazu. To bylo na vlakovém nádraží v Tournai, odkud jsme kolem osmé hodiny odjžděli směr hlavní město Belgie – Brusel.

Po jednom přestupu a hodině a půl strávené ve vlaku jsme dorazili na zastávku přímo pod Evropským parlamentem. Ihned jsme se seřadili do fronty na nezbytnou bezpečnostní prohlídku a čekali, až na nás přijde řada. Naštěstí jsme z České republiky, a proto jsme se podle abecedního pořadí zemí rychle dostali dovnitř. Postupovali jsme budovou parlamentu až k samotnému jednacímu sálu, kde jsme se usadili do poslaneckých křesel. Celý sál nás hned na první pohled ohromil. Uvědomili jsme si výjimečnost tohoto místa a došlo nám, jaké máme štěstí, že v těchto prostorách můžeme celé dopoledne být.

Tématem celého Euroweeeku i samotného shromáždění v Evropském

parlamentu byl „sustainable development“, tedy udržitelný rozvoj. Na začátek každá delegace postupně vyslala svého zástupce, který měl za úkol jednou větou celému sálu sdělit, jak plánuje daná delegace pomoci s udržitelným rozvojem na své lokální úrovni. Na této větě jsme pracovali již předchozí den v rámci diskuzí právě o udržitelném rozvoji.

Poté následovaly projevy několika europoslanců, ve kterých jsme se dozvěděli o samotném fungování evropského parlamentu a následně i jeho krocích v řešení problému udržitelného rozvoje.

Po několikahodinovém, ale minimálně pro mě nesmírně zajímavém programu v evropském parlamentu, jsme se pěšky společně vydali do centra Bruselu. Cestou jsme minuli Královský palác a po přibližně čtvrt hodině jsme dorazili na místo, kde začal náš pouze hodinový rozchod. Během něho jsme stihli navštívit hlavní náměstí, jehož dominantou je gotická radnice, která je zároveň s celým náměstím zapsána na seznam světového dědictví UNESCO. Navštívili jsme i malou bronzovou sošku „Čůrajícího chlapečka“, jeden ze symbolů Bruselu, ale ta nás moc nezaujala na rozdíl od davů lidí postávajících kolem ní. Času opravdu nebylo moc a na slavné bruselské Atomium jsme se zkrátka neměli šanci dostat.

Když se hodina chýlila ke konci, už jsme jen nakoupili pár suvenýrů a šli na místo srazu před Bruselskou burzu. Odtud jsme pak došli na nádraží, kde jsme nasedli do vlaku zpět směr Tournai.

Petr Škoula

